

20. Hon

Dvě ruce v laboratoři držely brokovnici - klasickou pumpu, před jejíž hlavní stál Klaun a smál se jako šílenec.

„Fakt sem rád, že konečně zdechneš, kundo,“ promluvil Bláznův hlas.

„Nemáš koule zmáčknout spoušť a vystřelit. Nedostaneš se odsud,“ smál se stále Klaun.

„O mě se nestarej, můj útěk už není tvoje starost,“ odpověděl Blázen.

„Stejně tě moji lidi zabijou,“ smál se Klaun.

„Doprdele, to je debil,“ řekl Blázen a z brokovnice vyšel výstřel. Klaun se s dírou v hrudi zhroutil, vnitřnosti rozprskly po stěně a z hlavně zbraně vycházel kouř.

„Tak to by bylo, o dalšího zmrda na světě míš,“ opět se ozval Bláznův hlas. Ruce odhodily brokovnici a Blázen se rozeběhl. Proběhl dveřmi a zamířil ven cestou, kterou původně přišel. Proběhl chodbou a zastavil se až u dveří s nápisem „Východ“.

„Šéfe, jste ve pořádku?“ začal křičet Pong, když se Kapitán objevil venku.

„Sem, ale doprdele utíkej jak nejrychleji můžeš,“ křičel a utíkal po silnici pryč.

Pong něco zamručel a rozeběhl se za ním.

Ani ne pár minut po jejich odchodu se začal prostor před dveřmi zaplňovat Klauny s mačetami a meči v rukou. Vypadali dost nasraně, řvali a mlátili zbraněmi do svých hrudí.

Blázen běžel po prašné cestě k lesu a rychle ho dobíhal Pong, který se chvílemi otáčel a díval za sebe.

„Pongu, kolik jich za námi běží?“

„Šéfe, kurevsky hodně. Co jste provedl?“ doběhl Pong Blázna.

„Pongu, ty vole, zabil sem Klauna. Ten zkurvenej vohnout mě už přespříliš sral.“

„Šéfe, to se vám povedlo, ale nepůjde po nás jeho šéf?“

„Pongu, to je mi u prdele, vylákal nás sem a řádně s náma vyjebal. Mám sto chutí přestat obchodovat s nováčky, není to poprvý, kdy sme skočili na špek.“

„Šéfe, všechno dopadne dobře, máte mě.“

„To mě fakt uklidňuje,“ zamručel Blázen a les se přibližoval.

Když vbíhali do lesa, na obzoru se objevil oblak prachu.

„Šéfe, bude to pořádněj hon, ale nás nedostanou,“ zasmál se Pong a vyházel do trávy ocelové ježky.

„Pár jich zpomalí,“ řekl a vstoupil za Bláznem do lesa.

Les to byl zvláštní, jiný než pozemské lesy. Ze stromů visely chuchvalce zelených vláken a lián, které k nim natahovaly své dlouhé zelené ruce.

„Strašidelný místo,“ rozhlížel se Blázen a vyhýbal větvím.

„Šéfe ani ne, obyčejný les, kterých jsou ve vesmíru miliardy. Se mnou se nemusíte ničeho bát,“ řekl Pong a rukou odstrčil dotěrnou větev.

Stádo klaunů se zastavilo a začalo rozhlížet, jakoby někoho čekali.

Po chvíli se vytvořila ulička a jeden z klaunů vyšel před ostatní. Zakašlal a promluvil.

„Náš velitel byl podle zabit a potřebujeme nového. Já, coby Klaunova levá ruka, jsem se rozhodl převzít velení a dopadnout zákeřného vraha. Pomsta je naše!!!“

Klauni zahulákali a házeli klaunskými parukami do vzduchu.

„Co to povídal?“ zeptal se Blázen Ponga.

„Šéfe, nějaký sračky, jak moc jste ublížil tomu šaškovi.“

„Hmmm. Kolik jich je?“

„Šéfe, hodně.“

„Naše šance?“

„Šéfe, normální. Nic, co bych nezvládl. Musíme zmizet, udělali rojnici a brzo se přiblíží.“

Zanedlouho potom, kdy Blázen s Pongem zmizeli v lese, se na jejich místě objevila skupina ozbrojených klaunů.

„Veliteli, divnej les,“ řekl jeden z nich.

„Povídají se o něm různé věci, nikdo sem nechodí,“ odpověděl velící klaun.

„Jaký věci?“ zeptal se další.

„Mizí tu lidi,“ odpověděl velitel.

„Jak mizí lidi?“ zeptal se ten samý.

„Prostě zmizí a už je nikdo nespatri.“

„Veliteli, proč nenecháme ty dva zmrdy prostě zmizet?“

„Návrh padl na poradě, ale nebyl vedením přijat. Chtějí jejich hlavy.“

„Doprdele,“ zamumlal nějaký klaun.

Nikdo z nich si zatím nevšiml, že se stromy nenápadně přeskupily a vypadaly, jakoby se k něčemu chystaly.

Blázen s Pongem běželi úzkou pečlivě udržovanou cestičkou a ani oni si nevšimli, že se za nimi les uzavírá.

Počalo se pomalu stmívat a denní živočišstvo postupně utichalo.

„Šéfe, musíme najít místo k přespání. Tamten strom před námi se mi líbí. Košatá široká koruna, ve které mezi větvemi vysoko nad zemí postavíme opičí hnízdo k přespání.“

„Pongu???“ podivil se Blázen.

„Šéfe, neďte se ničemu a vylezte nahoru, já zabezpečím perimetr a instaluji několik rychlých pastí.“

„Pongu,“ mručel Blázen, ale vyškrábal se do koruny stromu a uvědomil si, že Pong věděl přesně, jaké místo hledá. Široké větve rostlé do tvarů pohodlných lehátek s měkkou výstelkou lákaly k poležení. Pravda tedy je, že se Bláznovi prohnala hlavou myšlenka, že je to fakt zvláštní náhoda, ale příliš nepřemýšlel a ulehl.

Netrvalo dlouho a usnul.

Probudil ho zvláštní hluk. Podíval se Pongovi, který spokojeně spal a jeho tvář vyzařovala klid a mír. Rozhodl se ho nebudit a s co největší opatrností slezl ze stromu.

Blázen se díval do tmy stromů a měl pocit, že vidí pohyb. Začal se pomalu nořit do lesa a sledoval stíny.

Najednou a zcela nečekaně se před ním vynořila tvář klauna s ostrými zbrousenými krvavými zuby, která vycenila tesáky u Bláznovy tváře a vydechla mu do obličeje smrdutý proud vzduchu.

Kapitán se vylekal, udělal dva kroky vzad, zakopl o větev a upadl na záda.

Klaun vyskočil a mířil rovnou na ležícího Blázna. Z ničeho nic se ze tmy vynořila ruka v červeno-černém rukávu s noži místo prstů a rozpárala klauna ještě ve vzduchu.

Před Bláznovy nohy dopadlo mrtvé tělo s vyhřezlými vnitřnostmi, Blázen zařval hrůzou, vstal a utíkal směrem, o kterém si myslel, že je správný.

Nevěděl, jak dlouho běžel, než zakopl, upadl a uvědomil si, že se asi ztratil.

„Ty vole,“ prolítlo mu hlavou, ale to bylo tak všechno, protože nedaleko od něj se ze tmy ozýval řev umírajících. Dal se znovu do běhu a běžel a běžel.

V jednu chvíli zastavil. Nevěděl jak, ale stál opět u stromu, na kterém spali. Usadil se do trávy, opřel o kmen a zavřel oči.

„Nedáš jointa?“ probudil Blázna chraplavý hlas. Otevřel oči, rozhlédl se kolem sebe a začal uvažovat, že se mu to zdálo.

„Dáš brko?“ uslyšel znovu chraplavý hlas, pootočil hlavu a všiml si vyhublé postavy s vyžvejkým hubeným zkrouceným obličejem, oblečenou ve svetru v barvě, kterou už viděl a rozhodně si nemohl nevšimnout dlouhých nožů. Blázen však neměl pocit, že by se měl čehokoliv obávat.

Hubená postava podala joint a Kapitán jej převzal. Prohlížel si malé mistrovské dílo, pečlivě ořezané a velmi voňavé. Potáhl a uložil kouř hluboko do plic.

„Přfúúúúú,“ po chvíli pomalu vypustil dým.

„Dobrej matroš, žejo?“ zasmála se postava.

Bláznovi se motala hlava, ale musel uznat, že je to fakt slušnej kouř. Chvíli tiše pokuřovali, než došlo k krátkému rozhovoru.

„Já jsem Blázen a jak se jmenuješ ty, vole?“ zeptal se Blázen.

„Freddy,“ odpověděla postava.

„Co tady děláš a co po mě chceš?“

„Žiju tady a chci si s tebou zakouřit, vadí to?“

„Nevadí. Toho šaška si zabil ty?“

„Jo, nevádí doufám? Vypadal, že si tě chce dát k snídani.“

„Nevadí, zabil jsem jim hlavního velitele a jsou trošku nasraní.“

„Já jsem si říkal, že musí být nějaký hodně zvláštní důvod, proč mi vlezlo do lesa tolik lidí,“ zasmál se Freddy a potáhl z jointu.

„Nevadí, doufám?“ optal se opatrně Blázen.

„Vůbec, naopak. Tolik zábavy jsem si dlouho neužil,“ zasmál se opět Freddy.

„Jsem tu s kámošem, mám ho probudit?“

„Blázne, nebuď ho, navštívím ho také. Cítím z něj perník, vypadá jako příjemnej kumpán.“

„Jak navštívíš ho také?“ divil se Blázen.

„Brzo pochopíš, ještě se uvidíme. Musím jít, pobíhá tu kolem pár šašků, který bych rád zrakvil,“ odhodil Freddy vajgl a zmizel ve tmě.

Blázen úplně nechápal, co se stalo, ale jak byl unavený, zavřel oči a usnul.

„Šéfe, Šéfe. Probud'te se,“ třásl s Bláznem Pong.

„Co, co, co? Co se stalo?“ Kapitán otevřel oči a uvědomil si, že leží na zemi pod stromovým lůžkem, ve kterém spal.

„Šéfe, asi jste ve spánku spadl na zem. Nestalo se vám nic?“ ptal se Pong.

„Ne, nic mi není, ale měl sem takovej fakt zvláštní sen.“

„Šéfe, neříkejte mi, že jste mluvil s Freddyem?“

„Ty taky?“

„Jo, fakt dobrej týpek, ocenil můj perník a šli sme spolu zabíjet klauny, ale kurva, Šéfe...“

„Co Pongu?“

„Sen, von to byl fakt jen sen. Doprdle...“

„Pongu uklidni se, očividně s náma neměl problém a nechal nás žít. Viděls ty jeho nože?“

„Viděl, Šéfe. Dokonce v akci. Úplnej básník nožů a krve.“

„Jo, to jo,“ kýval Blázen souhlasně hlavou.

Pong připravil k snídani pár lajn a vyrazili po stezce, která se ráno vynořila ze tmy.

Klauni sčítali škody. Několik desítek klaunů se ráno neprobudilo, táborem se táhly krvavé stopy, mnohá střeva byla namotaná a roztahaná mezi stany a stromy. Vnitřnosti byly všude vůkol, což někteří klauni odnesli prudkým zvracením.

„Kdo to kurva mohl být?“ debatovali v malém kroužku velitelé.

„Démon snů. Místní před ním varují každého, kdo sem přijede,“ řekl jeden z nich.

„Ty vole, snad nechceš, abych věřil na nějaký dementy ze snu. Ovládáme kus vesmíru, rabujeme, zabíjíme, setkali jsme se s ledasčím, ale kurva nechtějte po mě, abych věřil na vraždící demony ve snech.“

„Klid, kolegové,“ uklidňoval situaci další klaun, „ať je to, co je to, dostaneme to a zabijeme to. Kurva.“

„Souhlasíme,“ přitakal zbytek, který byl rád, že někdo přišel s konstruktivním řešením.

Klauni poklidili své padlé, což spočívalo v naházení zbytků těl a vnitřností na jednu velkou hromadu, kterou polili benzínem a zapálili. Poté se seřadili do trojstupů, vytvořili tři oddíly a začali se prosekávat lesem, kterému se to příliš nelíbilo, svými větvemi provokoval pochodující klauny a zakrýval sluneční svít.

„Šéfe, o čem přemejšlíte?“ zeptal se Pong po několika hodinách rychlé chůze prosluněnou stezkou, když zastavili na krásné mýtině se zurčícím potokem a ponořili unavené nohy do chladivé vody.

„Pongu, o starejch časech, abych nepřemejšlel nad tím, že bloudíme a jak šíleně mě bolejí nohy,“ odpověděl Blázen a šplouchal vodu.

„Šéfe, nebloudíme, sám jste si snad všiml, že cesta nás vede sama.“

„Jo a zkurveně mě to děsí,“ pověděl Blázen.

„Hmm,“ zamručel Pong, opláchl nohy, obul se a zvedl.

„Zase půjdeme?“

„Šéfe jo, a povězte mi nějaký historky z vašeho mládí, ať zapomenete na stres.“

„Ty vole, Pongu,“ zvedl se pomalu Blázen, „ty mě zabiješ, ale budiž.“

„Byla to moje první nebo druhá plavba pro Severokorejce. Náš kapitán, jmenoval se zcela nečekaně Kim, vozil zbraně a střelivo do Afriky nějakým diktátorům, kteří bojovali proti indickým kolonizátorům. Afrika byla pěkně v prdeli, protože se o její území rvala Čína s Indií, která okupovala celé východní pobřeží z centrály na Madagaskaru.

Úkol bych jednoduchý, setkat se v domluveném zapadlém zálivu s klientem a předat zásilku zbraní.“

„Šéfe a co se posralo?“

„Nepřerušuj mě a poslouvej. Nečekali na nás žádný černoši, ale nýbrž indická koloniální armáda, jenž nastražila past, do které jsme padli jak moucha do pavoučí sítě. Abych to zkrátil, po krátký přestřelce, ve které kapitán Kim hrdinně padl, když se pokoušel zdrhnout, jsme se vzdali. Ten debil si propíchnul plovací vestu a utopil se. Celá posádka se na něj dívala a nikdo mu nepomohl, protože všichni byli nasraní, že se pokusil utýct. Indové na něj zírali a ani oni mu nepomohli.

Usoudili jsme, že nejlíp bude nechat se zajmout a pak uvidíme. Takže nás odvezli do nejbližšího vojenského kotviště, odtáhli ponorku a podrobili výslechu.

Řeknu ti Pongu, bylo to poprvý a naposledy, kdy sem měl elektrody na koulích a pouštěli do mě proud.

Trvalo asi týden, než si uvědomili, že měli kapitána zachránit, protože nikdo z nás nic nevěděl. Byli jsme posádka namíchaná z exotů celého světa a nebylo naší povinností vědět cokoli detailnějšího o našich misích. Dali nám pak klid a pravidelnou stravu.

Jakmile jsme pro ně přestali být zajímaví, začali nás více či méně ignorovat a my usoudili, že je čas vymyslet plán útěku.

Velmi brzo jsme zjistili, že naši strážci věnují většinu času údržbě svého zevnějšku a většina z nich skutečně vypadala jak z módního žurnálu. Druhá věc, které jsme si všimli, byla, že mají strašný množství bohů a svátků. Defakto furt a pořád něco slaví, takže strážce nebyli nikdy kompletní. No a ta nejpodstatnější záležitost, která nám pomohla v našem útěku, byly peníze a zlato. Ti parchanti byli tak úplatní, že si nedělali naprosto žádný servítky.

Takže jsme dali na jednu hromadu všechny zlatý zuby, který jsme si dokázali vytrhat a začali pomalu nakupovat potřebný vybavení. No, voni tamější hoši byli z velmi laciného kraje, frajerům stačí pár rupií na den, takže za tři zlatý zuby jsme pořídili kompletní vybavení včetně masek na

oslavu jednoho z bohů, až nám byla cela malá. Ve vhodný okamžik jsme za pár zubů zařídili bohatou hostinu pro naše strážce a nasypali jim do bowle pár deka heroinu. Když všichni usnuli sladkým spánkem boha Hypna, jak jsme se později dozvěděli, dost se jich už neprobudilo, vyrazili jsme do ulic a zamířili s davem do přístavu, kde stále kotvila naše ponorka.

Za poslední zuby jsme koupili bezpečný průchod až na molo, neuvěřitelný Pongu co udělá zlato s lidma a ty vole, posledním strážcům stačilo pár lahví chlastu a byli jsme na palubě. Že jsme odpluli, ti idioti zjistili až za pár dnů, když skončil svátek, ale to už jsme byli v Severní Korei a vyprávěli historky ze zajetí a popisovali útěk. Dostali jsme všichni bohatou odměnu a nového kapitána, který se jmenoval Kim.“

„Šéfe, to je dobrej příběh. Helejte, došli jsme k nějakýmu baráku,“ zastavil Pong a ukázal rukou dopředu.

Před nimi stál starý rozpadající viktoriánský dům s verandou a otevřenými dveřmi, které skřípaly ve větru. Klasická filmová scéna, kterou jste již viděli nejednou nejen v tomto díle.

„Ty vole, co to kurva je?“ vzdychl Blázen a prohlížel si stavbu. Střecha byla pokrytá suchými větvemi, listím a ostrůvky trávy. Ve vymlácených oknech vlály staré záclony a měl takový pocit, že slyší vrzání houpacího křesla.

Pong vytáhl meč a pomalu postupoval ke dveřím. Nahlédl dovnitř a vyzval Blázna, ať jde za ním.

Starý oprýskaný interiér, loupající se tapety, zašlý nábytek pokrytý prachem a špínou. Prostě obyčejný strašidelný dům ve viktoriánském stylu.

Nyní už slyšeli houpání oba dva. Vyšli po starém dřevěném schodišti do prvního patra a šli chodbou za zvukem.

Zastavili u dveří zdobených animovanými motivy pekelných výjevů, duše hříšníků vařících se v kotlích pod nimiž hořel oheň jako opravdový.

„Šéfe, hustý dveře, žejo?“

„To teda jo,“ zamručel Blázen a začal se natahovat po klice.

Než ji však uchopil, sklopila se sama a otevřela dveře, které se s unavujícím skřípotem otevřely. Vstoupili do staré haly s kdysi luxusním kobercem, trofejemi z celého světa rozvěšenými po zdech, kterým dominovaly hlavy slonů, nosorožců, vakovlků a několik sušených miniaturizovaných lidských hlav. Mezi tím byla sbírka zbraní celého světa, palné, chladné a jedovaté. Pong byl ve čtyřicátém druhém nebi a Blázen pokračoval k velkému krbu, ve kterém plápolal oheň a před kterým se houpalo houpací křeslo a vrzalo o podlahu.

Blázen obešel opěradlo a postavil se zády k ohni. Nebyl si úplně jistý svým zrakem, ale viděl houpající vyschlou mrtvolu se starou dekou přes nohy, na které měla položené sepjaté ruce. Opatrně se sklonil, aby se podíval blíže, když přišel Pong a vytáhl své šňupací zrcátko, které přiložil před ústa mrtvoly v křesle.

„Šéfe, vy to asi nevidíte, ale tahle mrtvola je živá. Podívejte,“ ukázal Bláznovi zrcátko, na kterém byl malý flíček vydechnuté vlhkosti.

„Ty vo...“ chtěl říci Blázen, ale nestihl dokončit myšlenku, protože mrtvola zakašlala.

Oba dva leknutím odskočili a Pong vytáhl meč. Mrtvola ještě chvíli kašlala a vyplivla na zem velký černý tuhý hlen, vypadající jako jetá stará vazelína. Pak se nadechla, chvíli sípala a sáhla po odložené cigaretě, kterou zapálila, vložila do úst a lačně potáhla.

Část kouře vyšel otvorem v krku a Pong pochopil, že tento nebožák nikomu neublíží.

Po vykouření cigarety sedící postava vzala do ruky prastarý elektrolarynx, přiložila ke krku a promluvila elektrickým hlasem.

„Nebojte se mě, čekám tu na vás Kapitáne Blázne a velký bojovníku Pongu.“

„Vy nás znáte?“ zeptal se překvapeně Blázen.

„Ano, Freddy mi řekl, že přijдете pozdravit starého pána. Prý jste fajn a přivedli jste mu do lesa spoustu zábavy.“

„Freddy... Kdo to vůbec je? A vy ste kdo?“ vyptával se Pong.

Mrtvolně vypadající muž si odkašlal, zapálil další cigaretu a opět přiložil generátor hlasu. Syntetická slova počala vycházet z cigaretového dýmu.

„Jmenuji se Jacob a toto jest můj dům.“

„Kolik vám je? Tahle ruina vypadá hodně staře,“ skočil mu do řeči Pong.

„Nepřerušuj mě, ale když už jsi se zeptal, tak ti odpovím. Je mi 510let a čekám na smrt jako na smilování.“

„Já vás klidně zabiju,“ zasmál se Pong.

„To nebude tak jednoduchý, nebyl bys první, kdo by se mě pokusil rozsekat na malé kousky a semlít v mlýnku na maso, ale já bych se opět vrátil. Freddy mě drží při životě.“

„Jak vás může držet při životě?“

„Stejně jako bude držet při životě vás. Uvěříte v něj, jako v něj věřím já,“ odpověděl Jackob.

„Tomu nějak nerozumím,“ zamračil se Blázen a neměl jakýkoliv zájem, aby ho nějaký Freddy držel při životě nekonečně dlouho.

„Freddy bude existovat tak dlouho, dokud v něj bude věřit aspoň jeden jediný člověk. Zbyl jsem pouze já a tento starý dům.“

„Tak v něj přestaňte věřit,“ vložil se zase do problému Blázen.

„To taky není tak jednoduchý, nemůžu v něj přestat věřit, protože pokaždé, když se o to pokusím, přijde a připomene mi svoji existenci. Já ho znám, pamatuji, když byl ještě živý a pamatuji řev, když hořel v peci. Já jsem jeden z těch, kteří ho spálili zaživa v peci na odpad. A pak jednu noc přišel v mém snu, já viděl všechno, co páchal a on mě udržoval při životě a nedovolil mi zemřít, i když jsem se o to pokoušel tisíckrát. Ty vole, teď už byl pár desítek let klid, sem tam nějaký dítě nebo houbař, ale nic masovýho. Až do teď. Pravda je, že všechno, co jsem viděl, bylo dost zábavný. Jdou po vás pěkný kokoti, žejo?“ smál se elektronickým hlasem Jackob.

„Jdou, musíme se dostat na letiště a zmizet odsud. Nechali jsme se nalákat do pasti a teďka se z ní musíme vymanit,“ vysvětloval Blázen situaci.

„Pár dní tu pobudete, než Freddy vyřídí vaše pronásledovatele. Nebojte se, hlady neumřete. Zítra přijde služka a připraví nám něco k jídlu. Už dlouho jsem tu neměl návštěvu, tak jsem zvědavěj, jaký mi povíte novinky ze světa.“

„To nezní špatně, odpočinek by se hodil,“ pověděl Blázen a dodal, „ale dlouho se nezdržíme.“

„Nebojte se, Freddy bude do oběda hotovej, najíte se a půjdete dál,“ řekl Jackob.

Povídali si celou noc, padly všemožný historky z celého vesmíru, z nichž část už velectěný čtenář zná, padlo několik lahví alkoholu a lajn perníku, dokud nevyšlo slunce.

Blázen s Pongem si ničeho nevšimli, ale podlý Jackob jim v nestřeženou chvíli nasypal do pití rohypnol, který vypili a poté velmi rychle usnuli.

„Co ste nám to kurva dal do pití?“ otevřel oči Pong.

„Starej dobrej roháč, Pongu,“ smál se Jackob a plácl přes prdel nově příchozí služku.

„A já proč mě bolí prdel,“ zamumlal Blázen a škrábal rukou pozadí.

„Protože si seděl na pytlíku se šrouby a maticemi,“ smál se furt Jackob, „mimochodem seznámte se, Betty, Freddyho manželka.“

Žena připravující polední stůl se otočila a naše dvojice spatřila mohutné kozy a solidně vysmažený ksicht.

„Ahoj, já sem Betty. Nemáte piko?“ zeptala se paní Freddyová. Pong byl tak šokován, že než stačil odpovědět, Betty si odpověděla sama.

„Asi ne, von nějaký přinese Freddík,“ pokračovala v přípravě jídla.

„Šéfe, mám takový divný podezření, že spíme,“ otočil se Pong k Bláznovi.

„Taky bych řekl, musíme se odsud nějak dostat. Dokážeš ho zabít?“

„Šéfe, ledaže bysme ho vytáhli ze snu, ale k tomu bude potřeba, abych ho uspal, chytil a vy mě v ten samej čas probudil.“

„A jak tě mám, ty vole, probudit, když taky spím?“ zeptal se Blázen.

„Šéfe jednoduše, zhuľíte se tak usilovně, až vytuhnete a usnete,“ odpověděl Pong.

„To zní rozumně,“ byl uklidněn Blázen.

„Vidím, že už jste se seznámili,“ ozval se Freddyho hlas.

„Ahoj Freddy, už bylo na čase,“ přivítal ho Jakobův syntetický hlas.

„Měl jsem trochu práce s těma šaškama, kteří pronásledují tyhle dva borce. Krouží okolo našeho domu jako hladoví supi.“

„Furt nás pronásledují?“ zeptal se Pong.

„Jo, ale dal jsem jim docela zabrat, teďka budou nějakou chvíli chodit v kruzích a postupně nacházet své druhy zbavené tu kůže, tu končetin, tu zase vnitřností. Bavil sem se po letech kurevsky dobře,“ rozchechtal se Freddy.

„Dáme lajnu?“ obrátil se k Pongovi.

„Klidně, ubal brko,“ odpověděl Pong.

„Jointa dáme až po obědě, ještě bych usnul a to bych nerad.“

„Okej,“ zamručel Pong a začal drtit krystal.

Společnost se usadila ke stolu a Betty začala přinášet jídlo. Polévkovou terinu a tácy s poklpy.

„Co budeme mít dnes k obědu, Bettynko?“ zeptal se Jakob.

„Po dlouhý době maso, drahý Jackobe.“

„Maso povídáš? Jelen, daněk, králík a nebo divočák?“ ozval se natěšeně Blázen.

„Divočina, Blázne. V okolí je spousta mrtvejch šašků,“ zasmála se Bettyna a ukázala světu svůj poslední zub.

„Cože?“ ozval se současně s Bláznem Pong.

„Dnes naše kuchyně nabízí vývar z klauna, pečeného šaška a vysmátou svíčkovou,“ zachechtala se opět Bettyna a nadzvedla nejdřív víko teriny, aby ukázala vývar z klaunské kosti, pak sundala poklpy z jednotlivých táců, kde odhalila pečená hýždě a prsíčka a nakonec její majstrštyk, smažené žlázy s morkem a bagetkou z bílého těsta.

„A kurva,“ otočil se Blázen a zvracel.

„Snad nechcete urazit kuchařku?“ zle ho osočil Jakob.

„Kdepak, jen si vyprazdňuju žaludek, aby se mi do něj víc vešlo,“ vyplivl Blázen kyselou slinu a snažil se zapomenout na to, co má před sebou na talíři.

„Já už jsem myslel...“ výhruzně řekl Jakob a sledoval, kterak Bettyna rozděljuje hostům jídlo.

Pong se sápal po jídle, ale Jacob ho zastavil.

„Nejdřív se pomodlíme a poděkujeme za tuto krmi.“

„Ach jo.“

„Požehnej, Freddy, tyto dary, které budeme přijímat z tvé štědré ruky. A jako bylo toto maso nejprve živé, než se stalo pokrmem, tak učiň, aby tvoje oběti byly shromážděny ze všech končin lesa v tvém království. Aby nám daly maso, když ho mít nebudeme. Amen.“

„Amen,“ odpověděli hodovníci a vrhli se na jídlo.

„Helejte, ono to není zase až tak špatný,“ hlesl Pong, když obíral žebýrka.

„Pongu...“ zamračil se Kapitán.

„Bettyna je výborná kuchařka, ale u nás se během jídla mlčí,“ ukončil jakékoliv další vyptávání Jakob.

Zbytek oběda proběhl mlčky, pouze Jakobovo a Freddyho nechutné říhání, včetně dávení a vyplivnutí obsahu žaludku, prořízly občas ticho. Pohledy stolovníků se potkaly a vyměnily vynucené pochvalné výrazy. Betty pojedla pouze polévku a dávala si pozor, aby ji nevypadl zub. Ostatní zbylý čas se starala, aby nikdo neměl prázdný talíř. Zelenina nebyla žádná, přílohy jednoduché v podobě těstovin, brambor a velkého kusu lanýže.

Na závěr Betty přinesla džbáněk a rozlila do sklenic nažloutlou pěnivou tekutinu.

„To je pivo?“ zeptal se Blázen.

„Ano, Starobahno,“ odpověděla Betty a usmála se od ucha k uchu. Blázen lehce nadzvedl sklenici, zakroužil, přivoněl, ochutnal pěnu a nakonec upil. Pár sekund se tvářil neutrálně, pak jeho obličejem proběhlo několik barev od žluté, bílou až po zelenou. Když konečně polkl a znovu se nadechl, pověděl.

„Chutná jako chcanky.“

„Však to taky sou zkvašený chcanky. Si jako vážně myslíte, že zrovna tady na tom místě seženu chmel, pivovarský kvasnice a měděný kotle?“

„Cože?“ odplivl si Pong, který považoval zmínku o chcankách jenom za takový hospodský kec.

„Se to vyrábí jednoduše. Pár dní chčijeme do velký zavařovačky od okurek, pak do toho hodím kus chleba, zavíčkuju a položím na parapet, aby sluníčko udělalo svoji práci. No a ,voilà‘, pivo je hotovo,“ smála se Betty, až se zub viklal dopředu a dozadu.

„Bettyno, přestaň se smát nebo ztratíš svůj poslední zub. Viš dobře, že další náhradní nemáš,“ mírnil její nadšení Freddy, kroutil hlavou a mocně upíjel ze sklenice ,piva‘.

Bohatá hostina skončila a Pong začal významně drtit jeden ze svých největších krystalů.

„Já bych dal jointa,“ chytil se za nacpaný pupek Freddy a vzdychal. Jakob zapálil cigaretu a kouřil, seč mu dým z krku utíkal. Freddy vzdychl podruhé, strčil ruku do kapsy a vytáhl hulení. Pong významně narýsoval několik velkých lajn a podíval se po Freddy.

„Já zahulím brko na vytrávení, ale Bettyna si ráda dá, stejně je to stará vysmažená píča.“

Bettyna se podívala po Freddy a vrátila úder.

„No ty taky nejsi žádný krasavec.“

„Jackobe, to si musel spálit zrovna tuhle starou smažku? Nemohl si nacpat do pece nějakou modelku nebo aspoň pořádnou kuchařku?“ obrátil se Freddy k Jakobovi, když připravoval brko.

Pong se ušklíbl a podíval po Betty.

„Ale šňupátko si vem svoje.“

„Mám svoje,“ ukázala zub a vytáhla dětskou lýtkovou kost, ztenčenou a uzpůsobenou ke šňupání.

„Ty vole,“ vydal Pong údiv, raději se sklonil nad lajnami a několik jich natáhl vši silou, kterou mohl.

Betty sundala nosní náhradu a odhalila ohromný nosní otvor.

„Co čumíte, kretění,“ podívala se zle po hostech, nasadila do nosní díry jeden konec kosti a vysála všechno co Pong zanechal na stole.

„Ty krávo,“ neodpustil si Pong a rychle schoval zbytek matroše.

„No jo, Betty, stará vysmažená kurva, kterou nikdo nepotřeboval a nepostrádal.“

„Viš, že sem měl vždycky takový rád,“ vložil se Jakob svým elektrickým hlasem.

„Jo a pár jich přišili mě, přičemž všichni věděli, že já měl rád jen děti,“ dodal Freddy.

„Tak se přestaňte hádat, co jste si, to jste si, nic už dneska nezměníte,“ zkusil mírnit zjitřenou náladu Kapitán.

Freddy se nadechl, zapálil gigantický joint a zhluboka natáhl kouř. Podržel jej labužnický v plicích a pomalu vypustil z plic.

„Áááá, to je pohoda, dopolední lov, dobrý oběd, pivo a joint, co víc si přát.“

„Pivko, pivko bych si ještě dal. Betty, kočička, doliješ mi?“ zeptal se Blázen, který ucítil příležitost.

„Jistě,“ odpověděla Betty a dolila Bláznovi poslední zbytek z džbánu.

„Musím jít do sklepa pro další,“ zamručela Betty a odešla pryč.

Blázen se natáhl po jointu, který mu silně zhulený Freddy ochotně podal. Pong zaměstnával Jackoba a vyptával se na různé kraviny ze starých časů. Jak to bylo s drogama, s děvkama, s chlastem a zabíjením. Zvláště rád si vyposlechl historky z lovů prostitutek a prostitutů, ve kterém Jakob vynikal rafinovaností. Obyčejný slušný občan, který za své oběti vybírá jedince ze dna společnosti.

Pong Jakobova nadšení k vyprávění využil ku sprosté krádeži rohypnolu, který sebral v nestřeženém okamžiku a nenápadně předal Kapitánovi, který už měl připravenou Freddyho sklenici. Do zbytků na dně vhodil tablety a kouřil joint jakoby se nic nedělo.

Vyhulil s Freddyem půlku jointu, když se Betty vrátila se dvěma džbány.

„Sem vám přinesla víc chlastu, ať furt dolů nelítám jako splašená kráva.“

Položila je na stůl a začala sbírat nádobí. Blázen se chopil okamžitě sklenic a začal dolévat pivo. Přesunul před Freddyho jeho sklenici, pozvedl svoji a napřáhl ji k přituknutí.

Freddy se zhuleně natáhl, vzal sklenic, přitukl s Bláznem a pořádně upil. Kapitán s Pongem potlačili potřebu zvracet a pili tento zvrácený nápoj, jakoby to byla mana nebeská.

Proběhlo ještě několik jointů a vypilo se skoro všechno veškeré pivo, než začal Freddy klimbat.

Pong se podíval po Bláznovi a povídá tiše.

„Už sem si říkal, že ty posraný roháče nezaberou.“

„Jo, já taky,“ povídal Blázen a balil brko ze sušiny, kterou nechal Freddy na stole.

„Tohle snad bude jeho šlafenspek,“ zubil se přitom.

Kapitán zapálil brko a začal plnit plíce.

„Pongu, teď je čas na mě. Dej mi roháč a modli se, ať usnu a všechno dobře dopadne. Srovnáme si čas, já mám 13hodin a 25 minut. Přesně za patnáct minut tě vytáhnu.“

Pong nastavil čas na svých hodinkách a hodil Kapitánovi roháč do pití. Blázen vypil poslední decilitry kvašených chcanek, potáhl si a začal cítit příchod spánku. Ještě než zavřel oči, podal joint Freddyemu.

Blázen otevřel oči. Byl v té samé staré místnosti, kam přišli společně s Pongem. Jakob spal u krbu a Pong sebou trásl na zemi v nějaké křeči. Blázen se podíval na hodinky a málem ho omylo. Spal skoro hodinu a rychle začal třást Pongem.

„Probud' se ty vole,“ zařval a pořádně ho profackoval. Pongovi vytékala z úst červená pěna a vypadalo to, že má fakt dost. Blázen příliš nepřemýšlel a prudce kopl Ponga do rozkroku.

Pong okamžitě otevřel oči, zařval a z bílého víru, který se vytvořil vedle něj, vytáhl bránícího se Freddyho.

„Šéfe, na poslední chvíli. Ta bezzubá kráva bránila toho zmrda seč mohla a málem ho probudila. Dejte mi můj meč a to rychle.“

Blázen se rozhlédl a podal meč, který ležel na stole. Pong jej vzal levou rukou a okamžitě začal odsekávat Freddyemu končetiny.

„Proč mi to děláš?“ křičela hlava na trupu.

„Protože si zmrda, polívka byla hnusná a tím pivem sis všechno posral,“ odsekl Pong a odsekl hlavu.

„Mě jen tak nezabiješ,“ křičela Freddyho hlava.

Pong se nadechl, napíchl ji na konec meče a hodil do krbu. Vyšlehl mohutný plamen, ozval se Freddyho ďábelský smích a tím všechno skončilo.

Ne tedy úplně, probudil se Jakob a sípal víc než obvykle.

„Ty vole, vy ste ho zabili. Co budu dělat? Vždyť umřu?!“ elektrickým hlasem zasténal.

„Vždyť si říkal, že chceš umřít,“ opáčil Blázen.

„No, ale to byly takový kecy, abyste neutekli. Freddy, jdou za tebou.“ zasípal Jakob naposledy a vydechl.

V ten samý okamžik začala budova vydávat skřípavé zvuky a vypadalo to, že se ve sklepě něco děje. Otřesy nepolevovaly, tak Blázen zavelel k útěku a běžel s Pongem k východu, jak nejrychleji dokázali. Za nimi se hroutily stěny, propadaly podlahy a rozpadalo schodiště. Vyběhli ven na poslední chvíli, když se pod domem otevřelo samo peklo, do kterého se celá stavba propadla.

Dramatická pauza. Vše se ponořilo do tmy.

„Šéfe, ty vole.“

„Jo, ty vole. Co budeme dělat, Pongu?“

„Šéfe, počkáme až se rozední a zkusíme zjistit, kde vlastně jsme.“

„Dobře, ale hlídáš.“

„Šéfe, co mám dělat. Posvítíte mi aspoň na lajny?“

Rozednilo se a slunce pošimralo spáče pod nosy.

„Pongu vstávej, slunce vysvitlo,“ protáhl se Blázen a sledoval místo, kde před pár hodinami stál ještě dům.

Číňan otevřel oči a rozhlédl se.

„Šéfe, mám tomu rozumět tak, že sem po těch všech lajnách usnul jako malý dítě?“

„Už tomu tak bude, byl si fakt unavený.“

„Šéfe, asi souboj s tou bestíí jménem Betty. Kurva, ty vole, to byla kráva vysmažená zasraná, stará bezzubá píča.“

„Už jsou pryč. Co budeme dělat?“

„Šéfe, ty vole nevím, půjdeme se podívat na místo, kde stál barák a tam se uvidí,“ konstatoval Pong, připravil pár perníkových lajn, které okamžitě vyšňupal.

„Snad neusnu,“ dodal a protáhl se.

V místě strašidelného domu byla velká louže jakéhosi černého oleje, kterým probublával smrdutý plyn.

„Slušnej rigól,“ konstatoval Pong.

„Nemáš sirky?“ zeptal se Blázen.

„Ne, ale mám zipáč,“ odpověděl Pong a vytáhl z kapsy zapalovač.

„Šéfe, víte co děláte?“

„Zcela bezpečně, odstup,“ řekl Kapitán a rozžehl oheň.

Oba dva poodstoupili a Blázen odhodil zapálený zipáč do bublající louže. Malý okamžik se nic nedělo, ale pak chytl oheň dech a celá louže vzplála velkým jasným plamenem.

„Šéfe, teď jsme rozsvítili maják a do celého světa vyřváváme, že stojíme tady.“

„Tak asi vypadneme, ne?“

„Asi jo,“ zamručel Pong a zamířil k lesu.

Žádná cesta se před nimi neotevřela, ať dělali, co dělali. Prosby, látoření, zpěv ani nadávky, nic z toho nezabíralo. Pong se zatvářil dost nasupeně, vytáhl meč a začal prosekávat cestu.

„Doprdele, tohle nebude žádná prdel,“ mručel a sekal jako stroj.

Prosekávali se houštinami, ostatné šlahouny se zachytávaly do oblečení a sekaly do obličejů. Kdyby to oba věděli, možná by je uklidnilo, že pronásledující klauni prochází tím samým, možná ještě horším. Jelikož šli v trojstupu, prosekávali si širší cestu a to se tajemnému lesu příliš nelíbilo, takže se k hořícímu jezírku prosekala zhruba polovina, druhá zmizela neznámo kde. Větve si je vytahaly a nechaly zmizet v korunách. Jenže to ještě nebyl konec všech překvapení.

Zlomyslná příroda naskládala mrtvá těla unesených klaunských bojovníků vedle ohně a umístila k nim ceduli s nápisem „*Ke spálení*“.

Část šašků se poblila jakmile pekelnou scénu spatřila, zbylá část zracela, když házela mrtvá těla svých spolubojovníků do hořící tlamy pekelný bestie.

Velící klauni stáli ve skupině, podávali si láhev s chlastem, upíjeli a vymýšleli další plán.

„Navrhoval bych postavit tábor a počkat do světla, beztak se bude brzo rozednívat,“ navrhl jeden z nich.

„Je fakt, že je kravina pokračovat v pronásledování. Něco se pánové změnilo, ti dva bastardi se odsud prosekávali, takže za sebou zanechali jasnou a čitelnou stopu,“ zasmál se další a mocně upil z láhve.

„Takže rozhodnuto, dneska dopijeme poslední zásoby chlastu a zítra zabijeme ty dva zasraný zmrdy, kteří zabili našeho velitele Klauna.“

„Smrt. Smrt. Smrt. Smrt. Smrt.“

Přidávali se postupně další až nakonec slávu Smrti provolávala celá mýtina křepčící kolem ohně. Dábelský ryk se nesl k nebi a vítr ho roznášel do okolí.

„Šéfe, vypadají skutečně nadržení zabíjet. Zítra nás čeká rušný den. Co tam vůbec vidíte?“ říkal Pong a sledoval Blázna jak šplhá na vrcholek stromu.

„Pongu, vydrž, ještě se vyškrábu o kus výš,“ zakřičel dolů.

„Šéfe, já sem vám říkal, že nahoru vylezu sám,“ odpovídal Pong.

„Nevysírej a dopřej mi taky trochu vzrušení.“

Jakmile dořekl větu, Bláznovi se sesmekla noha a měl co dělat, aby nespadol dolů.

„Šéfe, dávejte kurva pozor, nesmíte se zabít,“ křičel strachy zelený Pong, který začal šplhat za Kapitánem.

„Pongu, málem sem se posral, ale dobrý,“ smál se Blázen a spokojeně rozhlížel po okolí.

„Slušná vyhlídka, tak co tu máme,“ vystrčil hlavu Pong a přidal se k obhlídce.

„Hele, támhle na obzoru vypadá, že něco svítí,“ ukázal Blázen rukou směrem k slabé oranžové záři.

„Něco tam bude, asi civilizace.“ konstatoval Pong.

„Jo, vypadá to tak.“

„Šéfe, odpočineme si a zítra snad dojdeme někam mezi lidi.“

„Rozumnej nápad,“ souhlasil Blázen a slezl o pár pater níže k silnějším větvím.

„Pongu, co vyvádíš?“ promluvil Blázen, když se probudil a promnul oči.

„Šéfe, byl jsem připravit pár pastí. Šašci se nebezpečně přibližují a potřebujeme je zpomalit. Dneska se zapotíme.“

„Okej, ulovil si něco k snídani a nebo budeme utíkat hladový?“

„Sejmul sem jelena, tak mám něco svíčkový,“ odpověděl Pong a hodil před Kapitána kus masa.

„Paráda, rozdělám oheň a opečeme ji,“ zavýskal radostí Blázen a začal sbírat chrástí pro založení ohně.

„Šéfe, nevadí, že se zdržíme?“

„Nevadí. Mám hlad,“ držel se Blázen svého a nehodlal ustoupit.

Pong povzdechl a šel hledat větší dříví. Po několika desítkách minut se do okolí rozlévala vůně pečené jelení svíčkové.

„Pongu, uznej, že byl dobrej nápad dát si teplý jídlo,“ pomlaskával Blázen, když nožem odřezával plátky masa.

„Šéfe, je to fakt dobrý, ale musíme jít, slyším zvuky a pasti brzo sklapnou.“

„Ty vole a to jako poběžím s plným břichem?“

„Šéfe, já sem říkal, že se zdržíme.“

„Dobrá, dobrá,“ zvedal se Blázen těžce ze země.

„Cítím kouř a vůni pečeného masa,“ řekl klaun v čele jednotky.

„A cesta se rozšiřuje,“ dodal druhý.

„Jdeme je sejmout, zmrdy zasraný,“ zahulákal třetí a rozeběhl se. Klauni se neudrželi a marně pár velitelů volalo, aby se zastavili a dávali pozor.

Bylo to zbytečný, protože první klaun přetrhl liánu nataženou přes cestu a nic netuše pokračoval v běhu. Najednou se ozvalo praskání ve větvích a přes cestu se přehouplo několik velkých kmenů uvázaných na dlouhých tlustých liánách. Gravitace udělala svoji práci a dřevěná hmota rozmlátila vše, jenž stálo v cestě. Vzduchem létala těla klaunů, údy, hlavy a prostě všechno, co se připletlo do cesty těžkým kmenům.

„No to je masakr,“ mručel jeden z velitelů, když obhlížel škody.

„Seřadit do dvojstupů a vyčkat na rozkazy,“ křičel další.

Zpanikaření klauni pobíhali kolem a pokoušeli se seřadit. Najednou se jeden propadl, pak druhý, třetí a než zjistili, že jsou v poli děr s naostřenými zapíchanými klacky, zařvalo několik dalších šašků.

„Doprdele, zastavte ten chaos,“ běžel dopředu velící a když probíhal okolo poslední jámy, medvědí železa sklapla.

„Do píč...,“ stihl klaun zakřičet, než ho ocelové zuby rozpúlily na dva kusy.

„Všichni odsud pryč,“ zakřičel někdo a panika dosáhla vrcholu.

Klauni běželi po cestě, někteří padali do pastí, jiní byli zasaženi vyletujícímí šípky, jiní zemřeli uštknutím nastraženého hada či našlápnutím do pavoučího hnízda.

K místu, kde přespal Blázen s Pongem se jich dostal zase o něco méně, ale pořád jich bylo víc než zdrávo.

Zbylí velitelé stáli nad doutnajícím ohněm a u zbytků masa. Jeden se sehnul, aby ochutnal.

„Není to špatná svíčková,“ podal maso dalšímu.

„Máš pravdu,“ ochutnal jeho soused a podal maso dál.

Pojedli a začali vymýšlet, jaké kroky podniknou dál.

„Navrhl bych vyhlásit odměnu za dopadení těch dvou zmrdů a nechat výsledek osudu. Lidi dokážou hodně, když jsou dobře motivováni.“

„Fajn, co jim slíbíme?“

„Normálka, chlast a děvky zdarma.“

„Šéfe, musíme mít v záloze plán ‚bé‘, protože si nejsem jistej, jestli se do civilizace dostaneme včas,“ přerušil Pong práci mačetou a otočil se k Bláznovi.

„Proč, ty vole?“

„Protože se tímhle sajrajtem nedokážu rychle prosekat.“

„To je blbý,“ dumal Blázen a uhýbal očima.

„Šéfe.“

„Co je?“

„Nemáte v hodinkách laserovou mačetu nebo něco výkonného, čím by sme se mohli propálit skrz zelenou stěnu?“

„Pongu, hodinky sem ztratil.“

„Doprdele. Aspoň za sebou rozhazujte tyhle koule, snad šašky zpomalí.“

„Co to je?“ zkoumal Blázen podanou igelitovou tašku.

„Inteligentní našlapný ninja miny s hřebíky. Šlápneš na ni, zakouří, vyskočí zhruba metr vysoko a vybuchne.“

„Jasný,“ odpověděl Blázen a ledabyly odhodil jednu za sebe. Mina dopadla na zem, zakouřilo se z ní, vyskočila a vybuchla.

Kolem hlav jim prosvištěly hřebíky, prolétly listím a zabodly se do větví a kmenů.

„Ty vole,“ odplivl Blázen.

„Šéfe, trochu s citem, jestli chcete přežít.“

Metr za metrem se Pong prosekával zelenou hmotou a zanechávali za sebou úzkou cestičku, kterou Blázen poctivě pokrýval minami. Problém byl, že cesta postupovala pomalu a slušeli výbuchy min, které Kapitán položil jako první.

„Áááá, ty svině zasraný,“ řvala skupina klaunů ležící zkrvavená na zemi s hřebíky v hrudi, obličejů a ve vlasech. Ti, kteří schytali hřebíky do očí, se zoufale váleli po zemi sudy a spouštěli další miny.

Když zmatek mezi klauny ustal, rozhodl jeden z velitelů, že služebně nejmladší půjdou v čele a budou pátrat po dalších pastích. Pravda, klaunský dorost se mírně bránil tomuto nápadu, ale problém vyřešila řada ozbrojených nadřízených, kteří zbraněmi udržovali pořádek.

„Pongu, došly mi miny,“ zahlásil Blázen, když se prosekali k nějaký prudký řece.

„Blbý, ale právě včas. Šéfe, nezbejvá nám nic jinýho, než skočit do řeky a doufat, že nás odnese někam mezi normální lidi.“

„Pongu?“

„Šéfe, není čas na kecý,“ řekl Pong a srazil Blázna do řeky. Proud ho popadl a začal rychle unášet. Poslední, jenž ještě spatřil bylo, kterak Číňan chystá poslední pasti a vrhá se do řeky.

Vodní proud s oběma dobrodruhy pohazoval jako se slánkami, otloukal je mezi kamením a vrhal z jednoho vodopádu do druhého. V zápalu souboje o život ztratili přehled, kde se nachází a rozdělili se.

Po urputném boji se podařilo Bláznovi dostat do klidnější zátočiny, kde po kamenech vyškrábal na břeh a unaveně ulehl na záda.

Nevěděl jak dlouho spal, ale probudil ho křik. Otevřel oči a všiml si, že řeka unáší klauny, z nichž někteří ještě vypadali živí.

„Ty vole, těch je snad milión,“ pomyslel si Blázen a počkal, dokud nezmizí plaváči za ohybem řeky. Pak se rychle vyškrábal do lesa, kde narazil na pěšinku vyšlapanou divou zvěří. Rozhlédl se a vydal směrem po proudu řeky.

„Musíme se spočítat, moc nás nezůstalo,“ povídal jeden z posledních velících klaunů, stojící na břehu řeky a pozorujíc zbytky jednotek, plazících se na břeh.

„Sme pěkně v prdeli,“ řekl jiný velitel.

„Ani ne, zbejvá posledních pár kilometrů k městu a na těla jsme nenarazili. Kus odsud je cesta, jestli někde vylezli na břeh, budou muset jít po ní.“

„Veliteli, hlásím 38 přeživších,“ přiběhl klaun a zasalutoval.

„No to je skvělý, z 200 vojáků, 38 živejch.“

„Pane kolego klaune,“ řekl jeden z velitelů, „stmívá se a navrhl bych odpočinek.“

„Souhlasím, stejně musíme uschnout a opravit make-upy,“ konstatoval první velitel, usadil se, vytáhl zrcátko se šminkami a začal se upravovat. Ostatní se příliš nerozhodovali a vzájemně si začali opravovat klaunskou výmalbu obličeje.

Blázen šel stezkou dokud nezapadlo slunce. Naprosto vůbec netušil, kde je Pong a jestli vůbec žije. Nenarazil na žádnou stopu, která by potvrdovala, že by se dostal na souš. Našel díru ve stromu, do které se na nasoukal a doufal, že přežije noc.

Probudilo ho nepříjemné kousání. Slunce pražilo do otvoru a Blázen cítil, že mu něco leze po těle. Vylezl ven, protáhl, podrbal svědicí místa a málem o ho omylo. Jeho tělo se hemžilo mravenci, kteří mu našli pod oblečení a nepříjemně kousali. Svlékl se do naha a začal je dlaní zabíjet a setřásat. Nejhorší byli ti, kteří vlezli do vlasů a mezi chlupy na podbřišku.

Válením ve spadáném listí si příliš nepomohl, protože pochytal kromě zásahů od hmyzu i několik pijavic.

„Do píče,“ zakřičel Blázen a zoufale se nahý rozběhl pralesní stezkou. Všechno už mu bylo naprosto jedno.

Nedával na cestu příliš pozor, větve ho zraňovaly a měl štěstí, že nepřišel o oči. Tedy do chvíle, než prudce otočil hlavou dozadu a přitom zapomněl zastavit, když pohled vracel zpět. Ulomenou větev zahlédl na poslední chvíli a pak už ucítil prudkou bolest v pravém oku.

Blázen se probral s bolestí hlavy. Pokusil se otevřít obě oči, ale úkon provedlo jenom jedno a v tom druhém byla tma.

„Co se to kurva stalo,“ proběhlo mu hlavou a začal si hlavou ohmatávat hlavu. Velmi rychle mu došlo, že druhý konec větve, kterou viděl v zorném poli levého oka, má ve svém pravém oku. Přemýšlel jak tohoto vybruslit, ale dokázal vymyslet jedině. Vytáhnout větev z oka. Opět ulehl na zem, oběma rukama chytil konec čnicího dřeva a prudce trhl. Bolest ho poslala zpět do bezvědomí.

Když se znovu probral, cosi mu olizovalo tvář. Otevřel oko a spatřil dlouhý jazyk jakéhosi tvora, který mu slízával krev z díry po oku.

„Huš,“ mávl rukou, odehnal zvíře a vytáhl z kapsy kapesník. Smotal ho do pásku a zhotovil jednoduchou pásku.

Postavil se na nohy, sebral dlouhou větev, kterou využil jako hůl a pokračoval v cestě.

Belhal se cestou necestou bůhvíjak dlouho, když daleko za sebou uslyšel zvuky, které mohly mít jediný zdroj. Přibližující klauni.

„Co by asi udělal ten zkurvysyn Pong,“ usilovně znovu přemýšlel, z čehož ho vyrušila prudká bolest v noze. Podíval se dolů a viděl, že šlápl na dřevěnou desku s trčícím hřebíkem.

„Do píče,“ zatmělo se mu před okem.

„Šéfe! Šéfe, proberte se,“ zaznělo v Bláznových uších. Otevřel své oko, rozhlédl se a před sebou uviděl Ponga vznášejícího se nad duhovým obláčkem.

„Šéfe, použil jsem nejtajnější kung-fu učení, abych se s váma spojil. Zmrdi jsou vám v patách, zmizte do lesa. Okamžitě.“

„Pongu a ty kurva seš kde?“

„Šéf, snažím se k vám dostat, jak nejrychleji můžu, ale teď do píče zmizte do lesa. A to OKAMŽITĚ!!!“

Pong zmizel a oblak se rozplynul. Blázen vyškubl dřevěnou desku z chodidla a zapadl do zelené masy.

„Ty vole, to byl zase debilní nápad. Příště zase poslechnu nějakou halucinaci.“

„Veliteli, našli jsme oblečení,“ přiběhl nějaký klaun a držel v ruce Bláznovy hadry.

„Kde to bylo?“

„Támhle u stromu. Vypadá to, že přespal uvnitř a ráno zjistil, že ležel v mraveništi.“

„Hledejte stopy, nebude daleko,“ odpověděl velitel.

Netrvalo nijak dlouho, než objevili zkrvavený prkno s trčícím hřebíkem. Nebylo ho vlastně třeba hledat, protože stačilo počkat, než na něj někdo šlápl.

Klauni stáli u zraněného spolubojovníka a debatovali.

„Budeme ho muset utratit.“

„Cožééé? Néééé!“ začal křičet zraněný klaun.

„Jak to provedeme?“ zeptal se další.

„Umlátíme ho velkým šutrem,“ odpověděl jiný.

„Podívej se okolo, kde tady chceš najít velký šutry? Co takhle použít větve?“

„Jakože mu ji narveme do prdele?“

„Takovej hnus, ty vole, kde si něco takovýho viděl?“

„V jednom filmu. Copak ho chcete normálně podříznout jako prase?“

„Zabijačka je příliš komplikovaná věc, navíc nemáme vanu na krev.“

Nebožák sedící v trávě zoufale sledoval rozhovor klaunů.

„Hahahaha!“ rozesmáli se stojící klauni.

„Teď bys měl vidět svůj ksicht, pěkně sme si z tebe vystřelili.“

„Já sem se lekl, že už mě nepotřebujete.“

„Však taky nepotřebujeme, nejlepší bude, když tě tu necháme a ty nás zkusíš dohnat.“

„Jak bych vás mohl dohnat s touhle nohou?“ zasténal klaun a ukázal na krvácející nohu.

„Musíš si nějak poradit, zvládnul to jeden z těch hajzlů, zvládneš to i ty,“ konstatoval velitel a nechal zraněného svému osudu.

Blázen se prodíral podrostem a vypadal dost zbědovaně. Nahý, poškrábaný, pajdající, pobodaný a pokrytý pijavicemi.

„Zasraný zkurvený bože, chcípni, ať si kdekoliv,“ mručel sám pro sebe a snažil se dívat svým okem dopředu. Jenže jak přišel o oko, ztratil i prostorové vidění a tudíž si nevšiml, že se povrch prudce svažuje, zakopl o nějaký kořen a začal se kutálet kamsi dolů.

Probral se ve vodě, ležící na zádech s nějakým divným pocitem v ústech. Bláznovi chvíli trvalo než identifikoval problém. Během pádu do koryta potoka si překousl jazyk a zlomil lícni kost.

„Doprdele,“ už si jen pomyslel a odvalil se na břeh.

Chvíli odpočíval a pak se rozhodl nelézt zpět do kopce, nýbrž vyrazil korytem potoka po jeho proudu a doufal, že narazí opět na řeku.

Nohy ho už nebolely a chodidla měl otlučená do krve. Bylo jasné, že kdokoliv najde jeho stopu, půjde po ní jako pes po hárající feně.

Běžel jako blázen, padal, narážel do kamení a v hlavě mu hrála rychlá a tvrdá muzika. Najednou pocítil, že znovu nastala nepříjemná situace. Chodilo se mu zaseklo v nějaký škvíře mezi kameny a jak byl v běhu, nedokázal správně zareagovat na nastalou situaci a padl obličejem k zemi stylem střeleného zvíře. Obličej narazil do kamene prudkou silou, ozvalo se zapraskání kostí a Blázen znovu omdlel.

Stále byl naživu. Nechtělo se mu věřit, že ještě žije. Nečekal takovou výdrž.

Obličej měl krvavý, nos na sračky a noha v kotníku byla velmi ošklivě zlomená.

„Tohle nedám,“ proběhlo mu hlavou, lehl na břicho a začal se plazit.

Doplazil se na písčnou pláž, kde potok vtékal do řeky. Pozvedl hlavu a podíval před sebe. Spatřil břeh táhnoucí se s řekou až na konec lesa, s dřevěnými stavbami a jistou vidinou bezpečí.

„Civilizace, konečně civilizace,“ proběhla mu hlavou spásná myšlenka, která na chvíli zapudila chmurné pocity. Rozhodl se plazit dál a zanechával za sebou hadí stopu.

Jen jednou byl v podobné situaci na pokraji smrti. Byl už kapitánem severokorejské ponorky a vracel se z obchodní mise. Naváděl loď úžinou mezi ostrovy v Jihočínském moři a narazili na miny, které tam byly umístěné od poslední války. Došlo k nárazu a v torpédové místnosti začalo hořet.

Blázen, tehdy ještě přezdívaný soudruhy z posádky ‚Kim‘, se rozhodl obětovat a sám otevřít pojistné ventily. Nasadil masku, vzal kyslík, oblékl protipožární oblek a vydal se na před' ponorky.

Detailně viděl, jak za ním zavírají uzávěr a on otvírá další do zakouřených prostor. Narazil na několik členů posádky namačkaných u průlezu, kterým už nebylo pomoci. Překročil je a pokračoval k přední části. Jak postupoval, otevíral a zavíral ventily a pokoušel se nahodit sekundární tlakové okruhy.

K torpédové místnosti se Blázen nedostal, protože kovový trup ponorky byl rozpálen a jemu se začínaly tavit rukavice. Dlouho nerozmýšlel a pokusil se ze záložního ovládacího panelu otevřít torpédové komory. To se mu podařilo i za cenu propálených rukavic a za chvíli slyšel zvuk vody valící se do místnosti s torpédy.

Mořská voda však vyzkratovala poslední funkční elektrické obvody a z panelu vyšlehl plamen, který zasáhl celou horní část Bláznova těla. Upadl na zem a válel se ve vodě, která rychle prosakovala z průlezu, jenž se zaplavením torpédové komory prudce ochladil a prohnul.

Z posledních sil se zvedl a odbelhal k průlezu zpět do nezasažené části. Přes velké bolesti se mu podařilo za sebou zavřít a vrátit zpět ke zbytku posádky, která odčerpala z uzavřených částí vzduch, čímž uhasila hořící ložiska, která nezasáhla mořská voda.

Kapitána Blázna palubní felčar nadopoval morfinem a nikdo z posádky nevěřil, že přežije svá ošklivá zranění a těžká poškození obličeje. Blázen se probudil až o mnoho týdnů později v severokorejské klinice určené pouze pro klan Kimů, kde mu doktoři podle fotografií navrátili původní ksicht.

Realita ho však nakonec dostihla, musel opustit vzpomínky a vrátit se zpět na břeh řeky. Podařilo se mu doplazit až k hranici lesa na místo, odkud viděl rýžové pole a za ním hospodářská stavení. Hrozně ho povzbudilo, že dokázal vyjít z lesa, sebral poslední síly a začal se plazit k domům.

Byl asi v půlce rýžového pole, když se z lesa vynořily potrhané postavy klaunů.

„Támhle je!“ zařval jeden z nich a ukázal do rýžoviště.

„Zabijeme ho hajzla,“ zařval další a rozeběhli se v Bláznově stopě.

„To snad není možný, to se mi snad zdá,“ problesklo Bláznovi hlavou a snažil se z posledních sil dostat ke stavením. Viděl, jak z jedné budovy vychází nějaký člověk a dívá se jeho směrem.

Bláznovi zbývalo posledních deset metrů, poslední rýžový břeh, aby se dostal do cíle svého plazení. Myslel si, že je konečně v bezpečí, když mu šestý smysl poradil, aby se otočil. Poslední, koho svým životě viděl, byl vzduchem letící klaun s napřaženým mečem. Pak ještě zaslechl Pongův hlas.

„Šééééféééé...!!!“

Potlučeného Ponga vyvrhla voda na hromadu kamení. Náhodnému divákovi mohl připadat mrtvý, ale nebyl, pouze jeho vycvičený organismus snížil tep a spotřebu kyslíku, aby se neutopil. Po nějakých dvaceti minutách Pong nepatrně pohnul prsty na rukou. Za další půl hodinu už seděl a rozhlížel se kolem sebe.

„Ty vole, sem si pěkně natloukl hlavu,“ prohmatával hlavu a když se ujistil, že všechny kosti má na svém místě, připravil na kameni několik pervitinových lajn a postupně je vyšňupal.

Pong našel nad řekou cestu a na ní nějaké stopy, které nepatřily Bláznovi. Krátkou chvíli je zkoumal a pak se dal do běhu. Pochopil, že klauni mají slušný náskok. Utíkal seč mu nohy stačily, ale stejně v jednu chvíli ucítil, že ho Kapitán potřebuje. Zastavil se a vydýchal.

Kung-fu učení mu umožňovalo za určitých podmínek navázat telepatické spojení s druhou osobou. Vyndal z kapsy malou černou krabičku a otevřel ji. Vyndal jeden černý hrozen, polkl jej a počal medítovat.

„Šéfe! Šéfe, proberte se,“ křičel Pong, když konečně uviděl ležícího Blázna s nohou proděravělou hřebíkem.

„To mě poser hlavu, takhle podělanou situaci sem dlouho nezažil,“ pomyslel si, když ukončil krátký rozhovor s Bláznem. Zalezl za strom, aby se vysral. Když konečně ulevil střevům, opět začal běžet.

„Šéfe, Šéfe, buďte vopatrnej, buďte kurva na sebe vopatrnej,“ opakoval při běhu jako mantru Pong neustále dokolečka. Běžel dlouho a rychle, až nakonec před sebou spatřil klauna, který zůstal v závěsu, protože byl zraněný. Doběhl ho a srazil rukou k zemi.

„Řekni mi zmrde, je Šéf ještě naživu?“

Klaun vzhlédl svými unavenými očima a nijak se nebránil.

„Ještě jsme ho nechytili. Ty jsi ten druhý zmrde, že jo?“

„Jo, sem ten druhý zmrde,“ odpověděl Pong a byl rád, že Blázen ještě žije. Jelikož už klauna nepotřeboval a současně usoudil, že nebohý klaun bude umírat pomalou smrtí, rozhodl se ho utratit a ani nepožádal o souhlas. Než klaunovi došlo, která bije, zasvištěl vzduchem meč a sťal hlavu.

„Ufff, to sem si ulevil,“ zamručel spokojeně Pong, utřel meč od krve a oči se mu rozsvítily nadšením. Znovu se rozeběhl a věřil, že Blázna zachrání.

Je celkem zbytečný zatěžovat čtenáře popisem Pongova běhu lesní stezkou. Nakonec však doběhl hlavní skupinu klaunů, která už věděla, kde se Blázen nachází. Pong se příliš nezdržoval nějakými rituály či fair play bojem, vytáhl meč a napadl je zezadu.

Než klauni pochopili, kdo je masakruje, půlka z nich se válela v krvi a vnitřnostech na zemi. Pong jel jako sekačka a zabíjel všechny, kteří mu padli do cesty.

Když se prosekal do čela, zastavil se a otočil. Viděl, že někteří se ještě hýbají a smějí, že přišel pozdě. Zasmál se, prošel mezi nimi zpět a dorazil všechny posměváčky.

Zkontroloval jestli někoho nepřehlédl a znovu se dal do běhu.

Zanedlouho uslyšel nějaký křik. Rychle pochopil, že jsou to klauni, kteří našli Kapitána. Zrychlil a vyběhl z lesa. Rychle se zorientoval a pokračoval v běhu směrem, kterým viděl šašky.

„No to si dělej prdel, to si snad dělej prdel,“ nadával v duchu Pong a skákal z jednoho břehu rýžoviště na druhý. Chybělo mu asi padesát metrů, když spatřil scénu, která mu vyrvala srdce.

„Šééééfeééé...!!!“

První klaun letěl vzduchem, v ruce meč a mířil přímo na plazícího se Blázna. Pong sledoval jako ve zpomaleném filmu, kterak klaun dopadá a jeho meč se noří do Šéfova těla. Každý skok, který udělal, trval nekonečně dlouho a tak se musel dívat, jak další a další klaun vráží do Bláznova těla meč, buší do něj jak pominutí, odsekávají údy a rozbíjejí hlavu.

Pong se konečně dostal k umírajícímu Bláznovi a krutě pozabíjel všechny klauny. Přerušená mícha mezi lopatkami a propíchnuté plíce zaručovaly pomalou, ale krutou a jistou smrt.

„Zmrde zasraný,“ odplivl si a posadil vedle Blázna. Vzal jeho hlavu do svého klína a tesknil.

„Šéfe, Šéfe, tohle sem posral, opravdu posral. Huááááá!!!“ zvrátil hlavu a řval do nebe.

„Pongu,“ zachrčel Blázen.

